

os i noget af en Krise, at afvente, hvorledes denne vil forløbe, inden man giver Slip paa disse Kapitaler.

Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller henviste til de oplagte Skibe. Jeg kunde henvise ham til de store Dividender, der udbetaltes af næsten alle vore Dampskibsselskabers sidste Aar. Det tyder ikke paa, at det er en daarlig Forretning at drive Skibsfart.

H. P. Hansen (Randers Amt): Uden at komme dybere ind paa Sagen — det finder jeg ikke Anledning til, da den skal gaa i Udvalg — kan jeg ikke lade være med ved denne Lejlighed at udtale min Forbavselse over den Iver, hvormed Venstres Ordfører (Carl Sørensen) gaar i Brechen for dette Lovforslag. Ved at høre den ærede Ordfører for Venstre faar man det Indtryk, at denne Sag omtrent er en Livssag for ham. Og hvad drejer det hele sig om? Det drejer sig om, at Skibsrederne kan faa disse Assurancesummer frigivet og Tilladelse til at bruge dem til, hvad de vil. Hvilken Interesse kan det ærede Medlem have i, at Rederne faar det?

Før jeg gaar videre overfor den ærede Ordfører for Venstre, vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Lemvigh-Müller), at naar han spurgte: Hvem har betalt disse Penge? og Svaret i Virkeligheden laa i selve hans Spørgsmaal og den Maade, hvorpaa det fitterfølges, og gaar ud paa, at det er de Herrer Skibsredere, der har betalt, saa tror jeg alligevel, at den Opfattelse ikke vil vinde Medhold ret mange Steder udenfor det konservative Folkepartis Kreds. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at man indenfor Venstre i al Almindelighed vil gaa ind paa den Opfattelse af Sagen. Der er for mig og ganske sikkert for mange Tusinder i dette Land ikke Spor af Tvivl om, at de, der her betalt, er Forbrugerne af de Varer, Skibene sejlede hjem, og derfor er jeg heller ikke saa ganske sikker paa, hvem de Penge tilhører. Jeg er ikke ganske sikker paa, at de Penge er Redernes. Vi har dog her i de sidste Maaneder set Eksempler paa, hvorledes det er gaaet med, hvad man indtil for nogle Aar siden ansaa for at være noget saa fast og usvigeligt, at det ikke var til at røre ved, og det var alt, hvad man kunde føre ind under Begrebet den private Ejendomsret. Jeg er ikke sikker paa efter den Afgørelse, der foreligger fra Højesteret for nogen Tid siden i Lenssagen, at disse Penge, der nu ligger beslaglagte for Skibsrederne, er Skibsredernes, og det kunde dog vistnok

have sin store Interesse at faa det nærmere undersøgt. Men selv om man sluttelig maatte komme til det Resultat, at disse Penge er Skibsredernes, forekommer det mig, at almindelig sund Omtanke maatte sige os alle sammen, at det haster slet ikke med at frigive de Penge. Der er vist ingen af os, der gennemtænker de økonomiske Forhold, vi gennemlever, som ikke er ganske sikker paa, at vi faar sværere Tider, end vi har i Øjeblikket, og der er efter min Opfattelse, selv om vi sluttelig maatte komme til at aflevere disse Penge til Rederne, ikke Spor af Grund til at gøre det i Øjeblikket. Derfor bør den bestaaende Lov ikke ophæves. Skal det nemlig være Skibsredernes Penge, saa kommer der en sværere Tid, hvor Staten og Skibsrederne eller Regeringen og Rigsdagen og Skibsrederne maaske kunde finde en bedre Anvendelse for de Penge, eller lad mig sige det stærkere, lad mig sige: en mindre uforvarlig Anvendelse af disse Penge, end det vil være i Øjeblikket at frigive dem til Uddeling til overfedede Aktionærer, og det er det, de vil blive brugt til. Derfor tiltræder jeg ganske, hvad min Partifælle har sagt. Det nytter naturligvis ikke noget, men jeg vil dog ikke undlade samtidig at henstille til den højtærede Handelsminister navnlig at tage det Argument, jeg her har fremsat, under Overvejelse: om det dog ikke var rigtigt, at vi for lidt i Mag med den Historie, om ikke den højtærede Handelsminister kunde tænke sig, selv om vi skal udlevere Pengene eller gaa paa Akkord med Rederne om dem, at der kunde komme et Tidspunkt, som det var mere tjentligt baade for Samfundet og specielt for Regeringen at afvente. Det er nu min Opfattelse, men jeg antager ikke, jeg faar Medhold i den, naar jeg dømmer efter den Iver, hvormed Venstres Ordfører drog i Marken for Redernes Sag, og den tilsyneladende Sikkerhed, hvormed Ministeren har udtalt, at han vilde naturligvis gerne forhandle, men han kunde for øvrigt ikke se, hvad der var at forhandle om; og naar den anden Lov om Skibssalg var ophævet, maatte i øvrigt Konsekvensen deraf blive, at ogsaa denne Lov blev ophævet. Jeg kan slet ikke følge den højtærede Handelsminister i denne Opfattelse, men det er altsaa Ministerens Opfattelse, og saa er der vel ikke meget Haab om, at den ændres, men dog henstiller jeg, om Ministeren ikke vilde overtænke det, jeg her siger, at det dog vistnok var klogere, om vi ventede lidt med at gennemføre denne Sag.